In de gevoegde zaken:

23-63 – Société Anonyme Usines Emile Henricot,

gevestigd te Court Saint-Etienne (België),

vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer,

bijgestaan door prof. G. Van Hecke, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel en hoogleraar aan de Universiteit te Leuven,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. A. Elvinger, Grand' Rue 84, Luxemburg,

24-63 – Société Anonyme Métallurgique d'Espérance-Longdoz,

gevestigd te Luik,

vertegenwoordigd door haar directeur-generaal en haar secretaris-generaal,

bijgestaan door mr. J. Mertens de Wilmars, advocaat te Antwerpen,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, Avenue Willy Goergen 6, Luxemburg,

52-63 – Société Anonyme Compagnie des Forges de Châtillon, Commentry et Neuves-Maisons,

gevestigd te Parijs,

vertegenwoordigd door haar vice-voorzitter en directeur-generaal,

bijgestaan door mr. J. P. Aron, advocaat bij de Cour d'Appel te Parijs,

ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de Chambre Syndicale de la Sidérurgie Française, Boulevard Joseph II 49, Luxemburg,

Verzoeksters

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

vertegenwoordigd door prof. G. Pasetti-Bombardella en dr. I. Telchini, juridisch adviseurs van de Hoge Autoriteit, als gemachtigden,

ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster

betreffende, in de huidige stand van het geding, de ontvankelijkheid van de beroepen van de genoemde vennootschappen, die hadden ingediend:

a) een beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de individuele beschikkingen van de Hoge Autoriteit, vervat in brieven van 5 en 8 april 1963, betreffende de grondslag van de door verzoeksters te betalen bijdrage aan de vereveningsinstelling voor ingevoerd schroot en betreffende de vaststelling van het dientengevolge te betalen bedrag (zaken 23, 24 en 52-63);

b) een beroep tot nietigverklaring, voor zover nodig gericht tegen de beschikking 7-63 van de Hoge Autoriteit d.d. 3 april 1963 (zaak 23-63);

c) subsidiair, een vordering tot schadevergoeding wegens dienstfout van de Gemeenschap (zaken 23, 24 en 52-63);

d) uiterst subsidiair, een vordering tot benoeming van één of drie deskundigen met de opdracht aan het Hof rapport uit te brengen, in het bijzonder over de geleden schade (zaak 24-63),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
Ch. L. Hammes en A. Trabucchi, *Kamerpresidenten,*
L. Delvaux, R. Rossi, R. Lecourt (*Rechter-Rapporteur*) en
W. Strauss, *Rechters,*
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Feiten

Overwegende dat, naar aanleiding van de casusposities die aan de drie zaken ten grondslag liggen en nadat met de diensten van de Hoge Autoriteit onderhandelingen waren gevoerd, de Hoge Autoriteit aan verzoeksters brieven heeft doen uitgaan (van 5 en 8 april in de zaak 23-63, van 8 april in de zaken 24 en 52-63), waarbij de grondslag voor de bijdrage aan de vereveningsinstelling voor ingevoerd schroot op een bepaalde hoeveelheid werd vastgesteld en waarbij, op grond van de herziene tarieven als vastgesteld in de beschikking 7-63, de bedragen werden genoemd, die „uiterlijk op 31 mei" op de rekening van de Hoge Autoriteit moesten worden overgemaakt;

dat de brief d.d. 5 april 1963 aan de S.A. Usines Emile Henricot (zaak 23-63) als volgt luidt:

„Binnenkort zal u een afrekening worden toegezonden, welke een beeld geeft van uw huidige positie ten opzichte van de in margine genoemde vereveningsinstelling. Wij berichten u hieromtrent nog het volgende.

Bij de vaststelling van deze afrekening zijn wij uitgegaan van de hoeveelheid aankoopschroot, die u ons in uw brief van 31 januari 1963 hebt medegedeeld.

Met toepassing van de beschikkingen van de Hoge Autoriteit hebben wij een evenredige berekeningswijze toegepast voor de vrijstelling van dat gedeelte van het aankoopschroot, dat overeenkomt met het aandeel dat de produktie van ruwstaal voor staalgietwerk in de totale produktie inneemt. Deze methode is zonder onderscheid toegepast op alle ondernemingen van de Gemeenschap, die tegelijk vloeibaar staal voor staalgietwerk en in blokken produceren.

Met inachtneming van deze vrijstelling, bedraagt de grondslag van de heffing voor u thans...

De afrekening, ingedeeld volgens afrekeningsperioden, gaat als bijlage hiernevens.

Ten opzichte van de bovengenoemde berekeningsgrondslag moeten wij evenwel enig voorbehoud maken, in afwachting van de resultaten van het onderzoek dat de „Fiduciaire Suisse" te Bazel ingevolge onze opdracht bij uw onderneming instelt.";

dat de brieven van 8 april 1963 gelijkluidend zijn, met uitzondering van de alinea betreffende de afrekening;

dat deze brieven als volgt luiden:

„De beschikking No. 7-63 van de Hoge Autoriteit, gepubliceerd in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 6 april 1963 bepaalt de herziene tarieven der bijdragen die uit hoofde van de verevening voor ingevoerd en gelijksoortig schroot, krachtens beschikkingen nos. 22-54, 14-55, 26-55, 3-56, 2-57 en 16-58 voor de periode van april 1954 tot maart 1959 inbegrepen, verschuldigd zijn.

Krachtens deze beschikking en onder het in dezen gemaakte voorbehoud werd voor uw onderneming een volledige afrekening opgesteld waarbij wordt rekening gehouden met alle credit- en debetposten betreffende hoofdsom en interesten. Deze wordt u in de aangehechte bijlage meegedeeld. Deze afrekening behelst twee delen. Het eerste deel werd opgesteld krachtens beschikkingen nos. 22-54, 14-55, 26-55, 3-56 en 2-57 (beheer van de Vereveningskas voor ingevoerd schroot — Kas van Brussel), terwijl het tweede deel betrekking heeft op de beschikking no. 16-58 (beheer van de Luxemburgse kas). Een verklarende nota werd er aan toegevoegd.

Doel van deze afrekening is de staat van uw rekening zo dicht mogelijk bij haar definitieve toestand te brengen. De oplossing van sommige thans nog hangende problemen kan echter later nog enige correcties met zich brengen.

Op basis van deze op 31 mei 1963 afgesloten afrekening, ziet de rekening van uw onderneming er als volgt uit: . . .

Krachtens art. 6 van de beschikking no. 7-63, wordt u uitgenodigd het volgende bedrag te storten op de rekening van de Hoge Autoriteit bij één van de in bovenvermeld artikel aangeduide banken: . . .";

dat deze brieven, die als aangetekende stukken met ontvangstbewijs zijn verzonden, vergezeld waren van een toelichting en een referentienummer bevatten, „aan te duiden bij betaling";

dat verzoeksters beroepen hebben ingediend tot nietigverklaring van deze brieven en tevens subsidiaire conclusies hebben voorgedragen;

dat de Hoge Autoriteit op 20 juni 1963 op grond van artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering een exceptie heeft opgeworpen tot niet-ontvankelijkverklaring van de beroepen tot nietigverklaring en van de subsidiaire beroepen;

II – Conclusies van partijen betreffende de ontvankelijkheid van de beroepen

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* krachtens artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering in de zaken 23 en 24-63 heeft geconcludeerd dat het den Hove behage, zonder in te gaan op de zaak ten principale, de beroepen tot nietigverklaring, op 8 en 20 mei 1963 door verzoeksters ingediend, niet-ontvankelijk te verklaren en bijgevolg eveneens niet-ontvankelijk te verklaren de beroepen tot schadevergoeding, door dezelfde verzoeksters ingediend, als zijnde afhankelijk van en ondergeschikt aan de beroepen tot nietigverklaring of althans wegens het ontbreken van genoegzaam belang;

dat de Hoge Autoriteit in de zaak 52-63 heeft geconcludeerd dat het den Hove behage, „zowel de primaire als de subsidiaire" vorderingen, vervat in het beroep van 10 mei 1963, niet-ontvankelijk te verklaren;

Overwegende dat *verzoekster in de zaak 23-63* in antwoord op de exceptie, onder voorbehoud van alle rechten, heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

„1. verzoekster akte te verlenen, dat zij zich refereert aan het oordeel van het Hof met betrekking tot de vraag of de brief van 5 april 1963 een beschikking is in de zin van artikel 33 van het Verdrag;

2. verweerster in de kosten te veroordelen";

dat *verzoekster in de zaak 24-63* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

„verzoekster akte te verlenen, dat zij zich refereert aan het oordeel van het Hof

1. met betrekking tot de vraag of afzonderlijk recht dient te worden gedaan op de exceptie van niet-ontvankelijkheid, dan wel of de exceptie met de zaak ten principale dient te worden gevoegd;

2. met betrekking tot de merites van de exceptie;

verzoekster akte te verlenen van de verklaring van de Hoge Autoriteit, dat zij alvorens een executoriale beschikking te geven de opmerkingen van verzoekster zal nagaan en haar beschikking op dit punt met redenen zal omkleden;

in ieder geval de Hoge Autoriteit in de kosten te veroordelen";

dat *verzoekster in de zaak 52-63* heeft geconcludeerd dat het den Hove behage:

„te verwerpen de exceptie van niet-ontvankelijkheid, ontleend aan de stelling dat het beroep twee vorderingen omvat, die zowel wat oorzaak als wat inhoud betreft verschillend zijn;

verzoekster akte te verlenen, dat zij akte neemt van de verzekering van de Hoge Autoriteit, dat deze op grond van de opmerkingen van verzoekster een nieuw onderzoek naar de zaak zal instellen;

verzoekster akte te verlenen, dat zij zich onder deze omstandigheden refereert aan het oordeel van het Hof met betrekking tot de vraag of de bestreden handeling al dan niet een beschikking vormt;

voor het geval het Hof deze vraag ontkennend beantwoordt en bijgevolg het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk verklaart, de Hoge Autoriteit in de kosten te veroordelen, met toepassing van artikel 69, paragraaf 3, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering";

III – Betoog van partijen

TEN AANZIEN VAN HET BEROEP TOT NIETIGVERKLARING

1. *De litigieuze brieven*

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* stelt, dat de bestreden brieven geen beschikking vormen, omdat hierdoor niet wordt voldaan aan de formele vereisten van de beschikking 22-60 van 7 september 1960;

dat geen kennisgeving heeft plaats gehad als bedoeld in genoemde beschikking;

dat de brieven slechts een afrekening inhouden – waarbij in de zaak 23-63 uitdrukkelijk een voorbehoud is gemaakt ten aanzien van het in te stellen onderzoek – en slechts een „uitnodiging" om te betalen bevatten, niet een bevel houdende een verplichting, welke eventuele sancties met zich brengt;

dat de brieven niet in aanmerking komen om door de nationale autoriteiten te worden voorzien van het bevel tot tenuitvoerlegging, bedoeld in artikel 92 van het Verdrag;

dat de brieven vergezeld gingen van een verklarende nota, waardoor het bewijs wordt geleverd dat het betalingsverzoek een voorlopig karakter droeg en waarbij verzoeksters in de gelegenheid werden gesteld opmerkingen te maken;

dat zij derhalve niet vormden „de eindbeslissing van de administratie", genomen nadat alle middelen van de interne procesgang waren uitgeput;

dat zij door de meerderheid van de ondernemingen niet als een beschikking zijn opgevat;

Overwegende dat *verzoeksters* hierop antwoorden, dat zij akte nemen van de verklaringen van de Hoge Autoriteit en zich refereren

aan het oordeel van het Hof met betrekking tot de vraag of de bestreden handeling al dan niet een beschikking vormt;

dat zij evenwel de aandacht vestigen op bepaalde punten, op grond waarvan de litigieuze brieven naar haar mening als beschikking konden worden beschouwd, in het bijzonder op de dwingende vorm van deze brieven, de nauwkeurige vaststelling van een datum voor de betaling en de feitelijke inhoud van de verklarende nota;

dat zij ter ondersteuning van hun betoog een beroep doen op de rechtspraak van het Hof (arrest 14-59);

2. *De beschikking 7-63*

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* aanvoert, dat het beroep, dat verzoekster in de zaak 23-63 „voor zover nodig" heeft gericht tegen de beschikking 7-63, een exceptie van onwettigheid inhoudt, die zo vaag is geformuleerd, dat zij niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 38, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering en derhalve niet-ontvankelijk dient te worden verklaard;

dat de exceptie van onwettigheid het lot van het primaire beroep tot nietigverklaring dient te delen;

dat artikel 33, lid 2, van het Verdrag eist, dat degene die een algemene beschikking bestrijdt zich beroept op een te zijnen opzichte begaan misbruik van bevoegdheid, hetgeen in casu niet het geval is;

TEN AANZIEN VAN DE SUBSIDIAIRE BEROEPEN TOT SCHADEVERGOEDING EN TOT BENOEMING VAN DESKUNDIGEN

Overwegende dat de *Hoge Autoriteit* in de zaken 23 en 24-63 aanvoert, dat in de huidige stand van het geding de subsidiaire beroepen hetzelfde lot dienen te delen als het primair ingestelde beroep, op grond van de regel dat bijkomende vorderingen de hoofdvordering volgen;

dat, nu de in de hoofdzaak opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid tot gevolg heeft dat in deze zaak niet ten principale kan worden recht gedaan, ook de mogelijkheid om op het subsidiair

ingestelde beroep ten principale recht te doen komt te vervallen en niet meer ter zake dienend is het belang, dat verzoekster als geschonden beschouwt voor het geval de bestreden maatregelen rechtsgeldig zouden zijn;

dat de Hoge Autoriteit voorts in de zaak 52-63 aanvoert dat, uit het oogpunt van de nationale rechtssystemen, de indiening in één enkel beroep van twee vorderingen waarvan „petitum" en „causa petendi" verschillend en zelfs tegenstrijdig zijn, tot gevolg heeft dat het beroep in zijn geheel, of althans de subsidiaire vordering, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat *verzoekster in de zaak 24-63* erkent, dat het beroep tot schadevergoeding afhankelijk is van dat tot nietigverklaring;

dat *verzoekster in de zaak 52-63* stelt, dat het betoog van verweerster lijnrecht in strijd is met de rechtspraak van het Hof (arrest Fives-Lille-Cail, Jur. VII, blz. 623 tot 624);

TEN AANZIEN VAN DE KOSTEN

Overwegende dat het de aandacht verdient, dat elk van verzoeksters een vordering heeft ingediend tot toepassing van artikel 69, paragraaf 3, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering en tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit tot verwerping van deze vordering heeft geconcludeerd;

IV – Procedure

Overwegende dat de schriftelijke procedure betreffende de exceptie van niet-ontvankelijkheid een regelmatig verloop heeft gehad;

dat de zaken 23, 24 en 52-63 zijn gevoegd ter zake van de mondelinge behandeling en van het op de excepties van niet-ontvankelijkheid te wijzen arrest;

dat het Hof op 30 september 1963 een vraag heeft gesteld aan de Hoge Autoriteit, die hierop op 10 oktober heeft geantwoord;

dat de mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 10 oktober 1963;

dat de Advocaat-Generaal K. Roemer op 16 oktober 1963 heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de beroepen en tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat vaststaat dat de diensten van de Hoge Autoriteit op 5 en 8 april 1963 aan de klagende ondernemingen aangetekende brieven met ontvangstbewijs hebben gericht;

dat bij deze brieven verzoeksters zijn uitgenodigd bijdragen te storten voor het vereveningsmechanisme voor ingevoerd schroot en zulks, naar uit de brieven volgt, uiterlijk op 31 mei 1963;

Overwegende dat de ondernemingen, vrezend dat de inhoud van voornoemde brieven zou worden beschouwd als een beschikking in de zin van het E.G.K.S.-Verdrag, beroepen tot nietigverklaring van deze beweerde beschikking hebben ingesteld en subsidiair de veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling van schadevergoeding hebben gevorderd;

dat de S.A. Usines Emile Henricot bovendien „voor zover nodig" een beroep heeft ingesteld tegen de beschikking 7-63 van de Hoge Autoriteit van 3 april 1963;

dat de S.A. Métallurgique d'Espérance-Longdoz uiterst subsidiair aan het Hof heeft verzocht, een of meer deskundigen te benoemen met de opdracht rapport uit te brengen over verschillende, nauwkeurig omschreven vragen;

dat de Hoge Autoriteit de niet-ontvankelijkheid van deze beroepen heeft ingeroepen;

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE BEROEPEN TOT NIETIGVERKLARING

Overwegende dat de Hoge Autoriteit ter ondersteuning van de excepties van niet-ontvankelijkheid aanvoert dat de brieven van 5 en 8 april 1963 geen beschikkingen zijn en dat derhalve daartegen geen beroep openstaat;

dat de verzoekende vennootschappen zich ten dezen aan het oordeel van het Hof hebben gerefereerd;

Overwegende dat dient te worden onderzocht of de omstreden brieven beschikkingen zijn in de zin van artikel 14 van het Verdrag;

dat uit genoemd artikel blijkt, dat de Hoge Autoriteit beschikkingen „geeft" welke „verbindend in al hun onderdelen" zijn;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit bij beschikking No. 22-60 nodig heeft geoordeeld om „op bindende wijze" de vorm van zulke beschikkingen te bepalen en de regels heeft gesteld, waarnaar zij deze besluiten zal inrichten;

dat zij in de daarachter gevoegde mededeling (*Publikatieblad*, blz. 1250-60) heeft verklaard, dat, ingeval deze voorschriften niet zijn in acht genomen, de belanghebbenden „daaruit kunnen afleiden dat het handelingen betreft welke rechtens niet bindend zijn";

Overwegende dat, indien het al gewenst is de inachtneming te verzekeren van deze terecht door de Hoge Autoriteit gestelde regels ten einde de regeringen, instellingen en ondernemingen in staat te stellen een beschikking aan haar uiterlijk te onderkennen, daaruit nog niet voortvloeit dat deze hoedanigheid moet worden ontzegd aan een besluit dat, hoewel naar het uiterlijk een bijkomend gebrek vertonend, overigens beantwoordt aan de materiële vereisten welke het Verdrag ten aanzien van een beschikking stelt;

Overwegende dat volgens artikel 14 beschikkingen worden gegeven door de Hoge Autoriteit, dat wil zeggen door de vergadering harer leden;

Overwegende anderzijds, dat, waar zij „verbindend (zijn) in al hun onderdelen", zij kennelijk bestemd moeten zijn om rechtsgevolgen in het leven te roepen voor degenen tot wie zij zich richten;

Overwegende dat de taalkundige strekking van de term meebrengt dat een beschikking de afsluiting vormt van een behandeling in de Hoge Autoriteit en derhalve haar definitieve wilsverklaring vormt;

Overwegende dat de noodzakelijke rechtsbescherming van alle belanghebbenden meebrengt, dat deze een beschikking reeds aan haar uiterlijk kunnen herkennen nu deze zo zwaar wegende rechtsgevolgen kan hebben en met name slechts binnen een dwingende beroepstermijn kan worden aangetast;

dat het in het bijzonder noodzakelijk is, dat een besluit, om als beschikking te kunnen gelden, degenen tot wie het zich richt in staat stelt duidelijk te onderkennen dat zij met zulk een rechtshandeling te doen hebben;

Overwegende dat uit het voorgaande voortvloeit, dat een beschikking zich moet aandienen als een besluit van het college van de Hoge Autoriteit, bestemd rechtsgevolgen in het leven te roepen, genomen ter afsluiting van een behandeling in dit college en waardoor het zich definitief uitspreekt in een vorm die de aard der handeling duidelijk doet uitkomen;

dat derhalve niet als beschikking mag worden beschouwd een besluit, dat niet kennelijk na beraadslaging door de Hoge Autoriteit is genomen en dat niet door ondertekening van één van haar leden is gewaarmerkt;

Overwegende dat in het onderhavige geval, ondanks het ogenschijnlijk dwingende karakter van de brieven waarvan beroep, deze toch niet als beschikkingen in de zin van het Verdrag kunnen gelden;

dat er metterdaad geen aanleiding is tot de veronderstelling dat zij na beraad door het college van de Hoge Autoriteit zouden zijn vastgesteld;

dat verzoeksters slechts zijn „uitgenodigd" om te betalen en, naar de bewoordingen van de aan de brieven gehechte toelichting, haar eventuele opmerkingen in te zenden;

dat derhalve de beroepen niet-ontvankelijk zijn;

dat het „voor zover nodig" door de S.A. Usines Emile Henricot tegen de beschikking 7-63 van 3 april 1963 ingestelde beroep het lot van het primair ingestelde beroep moet volgen en derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard;

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE BEROEPEN TOT SCHADEVERGOEDING

Overwegende dat verzoeksters subsidiair vorderingen tot schadevergoeding hebben ingesteld op grond van een beweerde dienstfout van de Hoge Autoriteit;

dat de S.A. Métallurgique d'Espérance-Longdoz subsidiair de benoeming van deskundigen heeft gevorderd, die voornamelijk tot taak zouden hebben het bedrag van de door haar geleden schade vast te stellen;

Overwegende evenwel dat de niet-ontvankelijkheid van de primaire beroepen tot nietigverklaring, gegrond op het ontbreken van een beschikking van de Hoge Autoriteit, zich ook tegen een onderzoek van de subsidiaire vorderingen verzet en bijgevolg leidt tot niet-ontvankelijkverklaring van de beroepen tot schadevergoeding;

TEN AANZIEN VAN DE KOSTEN

Overwegende dat volgens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen, voor zover zulks is gevorderd;

dat, nu verweerster geen conclusies heeft ingediend met betrekking tot de kosten, verzoeksters, hoewel zij in het ongelijk zijn ge-

steld, niet kunnen worden veroordeeld tot betaling van de door verweerster gemaakte kosten;

dat de door deze gemaakte kosten derhalve te haren laste blijven;

Overwegende voorts dat volgens artikel 69, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering het Hof een partij die in het gelijk wordt gesteld kan veroordelen tot gehele of gedeeltelijke betaling aan de andere partij van de door deze gemaakte kosten;

dat de dwingende vorm van de omstreden brieven, welke nog is onderlijnd door de gekozen wijze van toezending, en de daarin vervatte vaststelling van een betalingstermijn op zichzelf geëigend waren om bij verzoeksters twijfel te wekken ten aanzien van de aard van deze brieven;

dat, nu de Hoge Autoriteit door haar houding verzoeksters er toe bracht om ter bewaring van haar rechten beroep in te stellen, zij het grootste deel van de kosten dient te dragen;

dat drie vierden van de kosten van verzoeksters door de Hoge Autoriteit dient te worden gedragen;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14 en 33 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, in het bijzonder op de artikelen 69 en 91;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verklaart de beroepen niet-ontvankelijk;

Compenseert de kosten in dier voege dat verweerster haar eigen kosten draagt alsmede drie vierden van de kosten van verzoeksters, die een vierde van haar eigen kosten dragen;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzestig.

DONNER HAMMES TRABUCCHI
DELVAUX ROSSI LECOURT STRAUSS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijf december negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier, *De President,*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER